

Precej je ostavil vseučilišče.

Novci so bili pošli. Začel se je klatiti okoli, prišel, sam ne vede dobro kako, v družbo mladih ljudij, ki so bili mahoma aretovani in iztirani, a ž njimi vred so iztirali tudi Sarmatova. On ni znal, kam so odposlali ostale, ali njega so poslali v mestece B. in ž njim je bil zajedno pripeljan tudi razdijakon.

Težek je položaj prognancev v okrajnih mestih. Ako imajo le ti kolikor toliko svojega lastnega premoženja, potem še položaj ni tako bridek, toda gorje revnemu prognancu: tega čaka ali strašansko popetuško življenje, ali pa težko vsakdanje delo.

Osobito surovo pa se kaže ta kazen za izobražene, inteligentne ljudi...

Vsled obupa postanejo ti ljudje tako zlobni, da prekašajo najbolj zagrizene lopove sè svojo naglostjo in cinizmom.

Prebivalci B—skega mesteca in okoličani se gorko pritožujejo, da so bivališče v njih tihi Palestini izpremenili v kaznilnico, no, zato se raduje krčmar Prokl in mestni tvorničarji, zlasti oni od žveplene rude.

»Popiva, popiva«, pravi krčmar Prokl, »potem pa zleze v matuško Msto po novce.«

Sarmatov se je nekoliko dalje nego Djak ohranil neodvisnim. Pomagaje poslednjemu z nekimi groši, ki so mu ostali še od »prejšnjega«, je bil kmalu primoran prodati obleko, kar se je zgodilo že tedaj, ko je Djak vsled pomanjkanja zlezel v vodo in je dokaj uspešno delal s korcem, svetujé i njemu ukreniti takisto.

Ali dokler so po žepu žvenkljale kopejke, se Sarmatov ni maral ukloniti. No, slednjič je vendar pristopil v vrsto B—skih rudokopov. Poslednji belič je bil izdan.

(Dalje prihodnjič).

K slovesu.

Ugasnil kras je zlati, solnčni,
Smejó se zvezdice svetlé
Midva si z gorkimi poljubi
Obupno teživa srcé.

Oh nama solnčece ljubezni
Zašlo v slovesu jutri bo,
Spominov zvezdic v tožno dušo
Pa zasvetilo sto in sto. —

Kristina.

